

Ude på det frodige overdrev

CPH Stage har fundet balancen mellem de stærke, veletablerede forestillinger og de skæve typer, der går deres egne veje.

Monna Dithmer

Hvordan åbner man et 12 dage langt festivalmaraton med hele 110 forestillinger, der boltrer sig i vildt mange retninger? Sigende nok var årets store internationale startskud en forestilling med lutter børn på scenen – men fortalt for voksne. Et godt, skævt afsæt.

I 'Next Day' af belgiske Campo og instruktørfænomenet Philippe Quesne daskede 12 børn i alderen 10-13 rundt og lavede voksenting på scenen, som var det én stor leg – bygge en forsvarsmur, lave reklamefilm, bage pandekager til publikum, spille oprørsk musik og lave lange *to do*-lister: Hvad med klimaet, overbefolkning, genopbygning efter

katastrofen? En afslørende, spøjs spejling af os hernede i salen, som da også fik smidt en ladning skumgummimurbrokker i hovedet. Krig skulle der jo også føres.

Netop den skæve tilgang til, hvad teater er for en størrelse, var i år en markant del af festivalen. Selv om den absolut havde en stærk kerne med forestillinger i traditionelt format så som Det Kgl.s 'Metamorfoser' og 'Rystet Spejl', Betty Nansens 'Soli Deo Gloria', Odense Teaters 'Hvem har æren?', Mungo Park Koldings 'De Stuerene' m.fl., var der en lang række forestillinger, der lagde op til radikalt andre møder med teatret, involverede os som deltagere eller førte os ud i helt anderledes rum. Ud på det syrede, sanselige, legende eller pinagtige overdrev.

SELV havde jeg ikke drømt om, at jeg skulle få en topoplevelse ved at hoppe rundt som en løssluppen græstue ude på Amager Fælled – formummet i et stort græskostume og kastet ud i fælles stammedans med trampen, rullen og brølen. Men det var kulminationen på 'Life in the Universe', hvor performancegruppen Hello!Earth udforsker naturens intelligente systemer, som vi altså er en del af, men hvor kommunikation og samhørighed etableres på organisme- og celleplan. Først blev der fyret op under os civiliserede publikumsindivider med gærede og syrede delikatesser, hvorpå vi en for en blev sendt ud på fælleden i bedste spejderånd, med hørete-

lefoner i ørerne og instrukser om nøje at følge i sporene fra personen foran os. Som en organisk kollektiv kommunikationskæde blev vi således installeret i landskabet – for til sidst at gå amok i samlet grøn flok. Oh, at være en græstue!

Det var også en oplevelse af den mere syrede slags at havne på en indendørs badeanstalt med gruppen Teatergrad. 'Forført' hed forestillingen, og det blev jeg især på grund af det mærkelige – sanssevækkende – i at sidde der 'i teatret', afvasket og i badedragt, tæt sammen de andre deltagere blandt hvide flisevægge og duften af røgelse. De fem skuespillere poserede kælent – ret fesen – med hinanden, men havde et godt glimt i øjet, når de læste højt for os af sanselig intimitet, alt fra Høj-sangen til Anaïs Nin. Jeg fik nu en særlig appelsin i min turban i form af en remote control, så jeg kunne styre, hvor hurtigt eller langsomt Hassan Preisler skulle læse op af en passage om dominans. Totalt blåøjet fattede jeg først ikke, hvorfor manden sad og hoppede i sædet. Men det viste sig, at jeg sad og satte strøm til hans *butplug*. Der fik 'Forført' altså skovlen under min uskyld.

Så kunne jeg passende runde af med en gang interaktivt sønderjysk kaffebord dækket op med dukke- og objektteater. I Wunderwerks 'Udsigter fra min bedstemors køkken' blev vi (maks. ti) publikummer inviteret op i et køkken på fjerde sal på Vesterbro, hvor vi blev bænket om køkkenbordet af Anette Asp

LYSTLÆSNING. Når Hassan Preisler læser højt af frække sager på badeanstalten, er der en af de kvindelige tilskuere, der styrer ham med hård hånd.
Foto: Per Morten Abrahamsen

Christensen og hendes legemsstore dukke af en gammel bedstemor. Her kunne man både smage på kaffebordets uomgængelige blommetærte og gamle Johannes' sønderjyske sproglige finurligheder, se hendes køkken i minidukkehusformat samt høre om den splittede erfaring af at bo i et grænse-land. Den tysk-danske splittelse havde vi gerne hørt mere om, men stor var opfindsomheden og omsorgen – som havde man mødt Johanne i levende live.

DEN STORE styrke ved CPH Stage er, at den kan spænde så bredt og vise, hvor mangfoldigt dansk teaterliv folder sig ud i dag. Det er et livsbekræftende tegn, at hvor teaterlivet for nogle år siden havde grumme svært ved at samarbejde, ser man nu små og store, dem på overdrevet og de mere institutionaliserede teatre gå side om side. Bedst af alt: publikum ser ud til at følge med – alt tyder på en markant stigning i forhold til sidste års godt 20.000 tilskuere.

Så hvad er der at brokke sig over, nu hvor flere teatre fra provinsen og flere af de store københavnerscener samt også så småt børneteatrene har meldt sig på banen? Måske er det vildt at drømme om, at festivalen kunne få kroner i kassen til en markant international gæstespilprofil. Men for fem år siden var det også vildt at drømme om en CPH Stage. Så dream on!

monna.dithmer@pol.dk

Teaterfestivalen afsluttes søndag